

Güftü

1.5.68- Güftü Tezkiresi. Teşrifatü's-Şu'ârâ
(İst. Üniv. Ktp. TY. 1533 El Yazmasının
Çeviri Yazısı), Hanefî Yontar, AÜ. FEF.
TDEB., (ET. 71/2), Erzurum 1971, 217
s.

Bitirme (Mezuniyet) tezi.

06 HAZİRAN 1996

70301 Güftü

1.2.14- Güftü. Hayatı, Eserleri, Edebî Kişili-
ğı, Tezkireciliği ile Divanı, Zafernâme'si
ve Teşrifatü's- Şu'ârâ'sının Tenkidli
Metni, Kaşif Yılmaz, AÜ. SBE., Erzu-
rum 1983, 536 s. (Dnş. Prof. Dr. Hüseyin
Ayan).

Doktora tezi

06 HAZİRAN 1996

70301 Güftü

1.5.151- XVII. Asır Şairlerinden Güftü ve
Teşrifatü's-Şu'ârâ'sı, Faruk Demirtaş,
İÜ. EF. TDEB., (BT. 227), İstanbul
1945-46, 91 s.

Bitirme (Mezuniyet) tezi.

06 HAZİRAN 1996

70301 Güftü

3.91- XVIII. Asır Şairlerinden Edirneli Güftü ve Teşrifatü's-Şu'ârâ'sı, Faruk Kadri Demirtaş
TDED. II, 3-4 (1948): 193-221.

06 HAZİRAN 1996

070301

GÜFTÎ

-
- 1 ASUMAN BAYRAM, Güfti ve Gam-name'si (inceleme-metin), Hacettepe Üniversitesi, Yüksek Lisans, 2006
-
- 2 TEYMUR EROL, Edirneli Güftî'nin Şâh u Dervîş mesnevisi inceleme ve transkripsiyonlu metin, Uludağ Üniversitesi, Yüksek Lisans, 2009

Faruk Kadri Demirtaş

XVII. ASIR ŞAİRLERİNDEN EDİRNELİ GÜFTİ VE "TEŞRİFÂT-ÜŞ-ŞÜERÂ," SI

XVII. asrın ikinci plânda kalmış şairlerinden Edirneli Ali Güftî, devrinde ve daha sonraları dikkati celb etmekle beraber, orijinal eserler bırakmış bir şahsiyettir. Bunların içinde bilhassa Teşrifât-üş-şüerâ adlı manzum ve hezlâmiz şüera tezkiresi en mühimmidir. Güftî'den evvel veya sonra Türk edebiyatında bu tarzda eser yazmış bir müellife raslamıyoruz. Bu şair hakkında son devir biyografi ve bibliyografi eserlerinden sâdece *Osmanlı müellifleri*'nde bahsedilmektedir. Bursalı M. Tahir, Güftî'nin hayatı hakkında - tezkirelerden naklen - kısaca bilgi verdikten sonra, onun tezkirelerde gösterilmeyen iki eserini ve bunların hangi kütüphanede bulunduklarını bildiriyor. Güftî hakkında yapılan yegâne tetkik, M. Fuad Köprülü'nün 1928 de Milli Mecmua'da neşrettiği makaledir. Bu makalede Köprülü, şairin hayatı, eserleri ve edebî şahsiyeti etrafında toplu ve muhtasar malûmat vermektedir. Sadeddin Nüzhet *Türk edebiyatı tarihi ve nûmuneleri*'nde bu malûmatı tekrarlamış, Osman Nuri Beremeci de *Edirne Tarihini*'de (İstanbul 1930, s: 252) yeni bir malûmat vermeden birkaç satırla kaydedip geçmiştir. Ben burada *Teşrifât-üş-şüerâ* üzerinde duracak, dolayısıyla Güftî ve şahsiyeti hakkında edinebildiğim malûmatı vermeğe çalışacağım.

Hayatı ve şahsiyeti

Güftî'nin hayatı hakkında malûmatımız çok azdır. Safâî Tezkiresi ile Şeyhi'nin *Vakayî-ül-füzelâ*'sında ve bunlardan naklen *Beliğ tezkiresi*'nde şair hakkında muhtasar malûmat verilmektedir. Aynı devrin diğer eserleri ondan hiç bahsetmiyorlar. Gerek bunlara istinaden, gerekse eserlerinden çıkardığım neticelere göre, hal tercemesi şöylece anlatılabilir:

Güftînin asıl ismi Ali'dir. Hicrî XI. asrın ilk yarısında Edirne'de doğmuştur. Memleketinde tahsilini yaptıktan ve mülâzim

Edirneli Güfti Ali ve Teşrifatü'ş- Şuarâ'sı

dr. kâşif yılmaz

Güfti: (Edirne ?-H.1088-M.1677) Divân şâiri, tezkire yazarı. Asıl adı Ali'dir. Ailesi hakkında bilgi yoktur. Babasının adı bile bilinmemektedir. Güfti hakkında bilgi veren kaynaklar pek azdır. Verilen bilgiler de kısa ve kapalıdır.

Güfti, tahsilini Edirne'de tamamlayıp, kırk akçe müderrisliğine¹ geçtikten sonra, kadılık mesleğine girmiştir. Uzun müddet Rumeli kadılıklarında bulunmuştur. Güfti'nin Rümeli kadılıklarında dolaştığını, divânında bulunan hezâmîz bir "Selânik Seyâhât-nâmesi" ve Teşrifâtü'ş-Şuarâ 'da Talib maddesinde. Selânik'de Talib'le görüşmelerine ait kayıta göstermektedir:

Dedi hâlâ ki Selânik'e güzârüm düştü
Gördüm el-kıssa ehâlisini pür-cûd u'atâ

Yolum şimdi Selanik'e düştü, sözün kısası
halkını iyilik sever ve çok cömert gördüm dedi.

Yürü bu bâhiş-i bi-hûde ile eyle hemân
Âcilen semt-i Selânik'e 'inân-rîz-resâ

Bu beyhude arzu ile hemen acele olarak Se-
lanik'e erişmek için hızla koşarak yürü.

Görmemiş sofraların dide meğer nakş-ı hayâl
Görmemiş gûşe-i nânını meğer bâd-ı sabâ
Meğer göz sofralarını kafalarda tasarlandığı
gibi, hayal edildiği gibi görmemiş. Meğer saba
rüzgâr ekmeğinin ucunu bile görmemiş.

Bâd nâ'il olamaz devlet-i meclislerine
İtse câru-keşi-i derlerini subh ü mesâ

Rüzgâr akşam, sabah kapılarının süpürü-
cüsü gibi olmasına rağmen, toplantı yerlerinin
zenginliklerine ulaşamadı.

Ahır ey Güfti olup dide-gûşâ seyr itdüm
Cümle hep hâb u hayâl imiş olan cılve-nümâ

Sonunda ey Güfti göz ucuyla seyr ettin, ya-
pılan cılveller hep rûya ve hayal imiş.

Bezm-i yârâna olsa pîş-nihâd
Böyledür şi'r-i Tâlib-i üstâd
Sâbika bu dil-i heves-perver.
Ki Selânik'i itdi cây u makar

Bu heveskâr gönlümün Selanik'i mekan
tuttuğu gibi, üstad Talib'in şiiri de Selanik'de
dostlar meclisine ilham kaynağı olsa yeridir.

Tezkiresinde kendi maddesinde,
"Ülfet-endûz-ı mülk-i gurbetdür" mısraında;
uzun zamandan beri gurbete alışmağa çalıştığını
belirtiyor.

"Küfr ü ilhâda vâris-i vâhid" mısraında ise;
itikad itibarıyla da küfr ve ilhâdın tek varisi ol-
duğunu söylüyor. Fakat aşağı beyitlerde;

Hep garaz bahs-ı mâcerâdur hep
Meşk-i enmûzec-i şakâdur hep

Şaka yaptığını söyleyerek bu sözlerinden
vazgeçtiği görülüyor.

Güfti'nin hayatta kimlerin himâyesini gör-
düğünü kendi eserlerinden öğreniyoruz. Şey-
hül-islâm Bahâyî'den çok büyük lütûflar gör-
düğünü ve onu bir velinimet tanıdığını Divân'ın-
da adına yazdığı mesnevilerden, kasidelerden,
Tezkiresindeki ilgili maddeden anlamaktayız.²

Kara Çelebi-zâde Abdu'l-azîz Efendi'den de
övgüyle bahseden kasidelerini görmekteyiz.³
Anlaşıyor ki, Güfti bununda takdir ve himaye-
sini görmüştür. Ayrıca zamanının devlet ileri
gelenleri hakkında da methiyeler yazması, Güf-
ti'nin saray mensuplarının da himayesini ka-
zanmak istediğinin delili olarak ileri sürülebilir.

Gösterilen gayretlere rağmen, istediklerini
bulamamak, Güfti'de büyük bir bedbinlik
uyandırıyor. Bu suretle aslen şakacı ve nükte-
dan bir şahsiyet gösteren tabiatı istihzaya, hat-
ta bazan hicve meyl ediyor.

Güfti, zamanından ve etrafından memnun
değildir. Bunu her fırsatta izah eder. Onda fe-
lekten şikayetler de, bütün haksızlık, zulüm ve
çirkinlik gibi unsurlar birer sebep teşkil etmek-
tedir.

Ey dil hak-şümâr-ı sohbet yoğ imiş
Ebnâ-yı zamânede hakikat yoğ imiş
Nakşın çıkarıp deyr-i cihânın bildim
Büt-hâne-i âlemde o sûret yoğ imiş

ATATÜRK KÜLTÜR, DİL VE TARİH YÜKSEK KURUMU
ATATÜRK KÜLTÜR MERKEZİ YAYINI - SAYI: 255
TEZKİRELER DİZİSİ - SAYI: 8

GÜFTÎ ve TEŞRÎFÂTÜ'Ş-ŞU'ARÂSİ

20 MAYIS 2003

MADDE YAYINLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN

Güftî, ? - 1677

Güftî ve Teşrifâtü'ş- Şu'arâsî / Güftî ; transkripsiyon ve inceleme:

Kâşif Yılmaz.-Ankara: AKDİTYK Atatürk Kültür Merkezi, 2001.

300 s.; 24 cm.- (Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu

Atatürk Kültür Merkezi yayını sayı; 255, tezkireler dizisi; 8)

ISBN 975-16-1433-33

1.GÜFTÎ, ?- 1677-BİYO-BİBLİYOGRAFYA

2.ŞAİRLER, TÜRK-16.YÜZYIL-BİYO-BİBLİYOGRAFYA

I. E.a. II. Yılmaz, Kâşif, transkripsiyon ve inceleme III. Seri

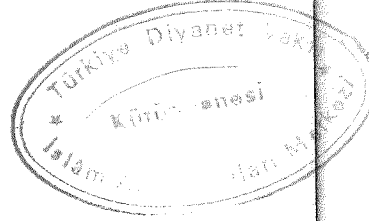
894.352 092

Yard. Doç. Dr. Kâşif YILMAZ

Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	86184
Tas. No:	T811.217 GÜFTİ

ANKARA - 2001

D2710



23 TEM 2008

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN

GÜFTİ'NİN HİLYE-İ HASENEYN ve AŞERE-İ MÜBEŞŞERE'Sİ

Mustafa ARSLAN

Özet

Bu makalede XVII. yüzyıl şairlerinden Güftî'nin Hilye'si üzerinde durulmuştur. Kimi kaynaklarda elde olmadığı söylenen bu mesnevi kimi kaynaklarda da farklı adlarla anılmaktadır. Mesnevi'nin iki nüshası tespit edilerek tenkitli metni oluşturulmuştur. Buna bağlı olarak eser hakkındaki çelişkili ve eksik bilgiler açıklığa kavuşturulmuştur. Bu yazıda ayrıca Mesnevi'nin yazarı Güftî ile ilgili kısa bir hatırlatma ve hilyelerle ilgili genel bilgi verilmiştir.

Anahtar kelimeler: Güftî, hilye, mesnevi, tenkitli metin.

Abstract

This article deals with Hilye of one of the 17th century poets Güftî (d.1088/1677). In some of the sources, this mesnevi is said to be 'not preserved', whereas in the others it is mentioned in different names. Two copies of the Mesnevi have been found out and a critically transcribed review is constituted. Consequently, contradictory and incomplete knowledge about this work has been pointed out. Additionally, in this paper a brief information about Güftî, who is the poet of the mesnevi, and some general knowledge about the hilyes are presented.

Key words: Güftî, hilye, mesnevi, critically transcribed review.

۶۶؛ کوششهای نافرجام، ۸۲؛ مریم ب - سنجایی، ترجمه عباس امام، «درباره نمایشنامه مردم‌گزین»، مترجم، سال هفتم، شماره ۲۸، زمستان ۱۳۷۷ ش، صص ۳۴ - ۵۶؛ طهمورث ساجدی، «برگی از تاریخ تدوین دستور زبان فارسی»، مجله علمی و پژوهشی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران، شماره ۱۵۸ - ۱۵۹، تابستان و پاییز ۱۳۸۰ ش، صص ۵۷۸ - ۵۷۹؛ ایرج افشار، «آثار میرزا حبیب اصفهانی»، بغداد، سال شانزدهم، شماره ۲، اردیبهشت ۱۳۴۲ ش، صص ۸۰ - ۸۲

شریفی

گفتی (gofiti)، علی ادرنوی، - ۱۰۸۸ ق/۱۶۷۷ م، شاعر و تذکره‌نویس عثمانی، در ادرنه زاده شد. درباره زندگی وی آگاهی چندانی در دست نیست. تحصیلاتش را در زادگاهش به پایان برد و پس از آن با دستمزد چهل آقچه آموزگار شد. چون از این سمت برکنار شد، قضاوت پیشه کرد و در برخی شهرهای روملی منصب قضاوت یافت. در سال‌هایی که قاضی سالونیک بود، با طالب بوسنوی (- ۱۰۸۵ ق) آشنا شد و با واحد و نشاطی ادرنوی (- ۱۰۸۵ ق) دوستی یافت. چنان‌که خود در شعرها و تذکره‌اش گفته است، زندگی‌اش در رنج و فقر گذشت و منزلت او را آن‌چنان که باید، نشناخته بودند. از اشعارش چنین برمی‌آید که در سرودن غزل و رباعی مهارت داشت. از آثارش: دیوان که بیش‌تر غزل‌های او را دربرمی‌گیرد و نسخه‌ای دست‌نویس از آن به شماره B.162 در کتابخانه موزه توقیاطوسرای نگه‌داری می‌شود؛ ظفرنامه در شش‌صد و چهل و شش بیت در گشودن شهر وارادین (در مجارستان) که در آغاز آن نعتی در سی و چهار بیت آمده است؛ مثنوی غننامه در دوهزار بیت که در واقع شکایت‌نامه‌ای از چگونگی روزگار و سختی‌هایی است که مؤلف به آن دچار آمده بود. این اثر در ۱۰۶۲ ق که گفتی قاضی وارادین بود، به انجام رسید؛ مثنوی حلیه گفتی که اثری است منظوم درباره امامان شیعه، اما نسخه‌ای از آن به دست نیامده است؛ شاه و درویش که اثری ناتمام و به نام شیخ الاسلام محمدافندی بهایی است. این مثنوی برگردان اثری به همین نام از هلالی چغتایی از فارسی است؛ زل‌نامه که مثنوی کوچکی در هجو است. این مثنوی و سه مثنوی پیش‌گفته در کلیات گفتی که نسخه‌ای دست‌نویس از آن در کتابخانه فیواد

آدمی است گوشه‌گیر، منزوی و مخالف ریا و خرافه‌پرستی در جامعه‌ای به شدت سرکوبگر که دقیقاً به دلیل همین مخالف‌خوانی‌ها از وطن خود، مانند مترجم فارسی اثر، رانده و تبعید شده بود. کاملاً امکان دارد که میرزا حبیب در فرایند همسان‌پنداری با این شخصیت نمایشی دست به ترجمه مردم‌گزین زده باشد. ترجمه مردم‌گزین پر است از اشاره و تلمیح به شعر شاعران بزرگ فارسی‌گو، همچون حافظ و سعدی، که نشان‌دهنده تسلط مترجم بر زبان و ادب فارسی است. در این ترجمه، میرزا حبیب، کوشیده است در برابر مثل‌ها و تکیه کلام‌های متن اصلی مثل‌ها و تکیه کلام‌های فارسی بگذارد و در این راه نیز پیروزی با او بوده است. از شمار اشاره‌ها و تلمیحات مترجم به شاعران بزرگ فارسی‌گو می‌توان به این اشاره زیرکانه او به شعر پرآوازه حافظ در این بند توجه کرد: «گر به یک موی ترک شیرازی - بدهد پادشه به من شیراز / گویم ای پادشه اگرچه بود - شهر شیراز شهر بی‌انبار / ترک شیراز کافی است مرا - شهر شیراز خویش بستان باز» که این بیت حافظ را تداعی می‌کند: «اگر آن ترک شیرازی به دست آرد دل ما را - به خال هندویش بخشم سمرقند و بخارا را» در این بند مترجم به جای پاریس، که ریشه در Paradiso یونانی به معنی بهشت دارد، شیراز را نهاده که از دیرباز در ادب فارسی بهشت شاعران لقب گرفته است. رد مردم‌گزین را می‌توان در نخستین کوشش‌هایی که در جهت نمایشنامه‌نویسی در ایران دوره قاجاریه شده است به روشنی دید. به‌ویژه مقایسه تطبیقی این ترجمه با کم‌دی معروف بقال‌بازی می‌تواند سودمند باشد. این نمایشنامه برای نخستین و شاید آخرین بار، در سالن نمایش مدرسه دارالفنون و در حضور ناصرالدین‌شاه قاجار (۱۲۶۴ - ۱۳۱۳ ق) و همراهان او به کارگردانی میرزا علی‌اکبر مزین‌الدوله، نقاش‌باشی دربار، به اجرا درآمد. یحیی آرین‌پور می‌گوید که مردم‌گزین ابتدا در نشریه اختر به چاپ رسیده است، اما این گفته درست نیست. ترجمه‌ای دیگر به نثر از مردم‌گزین به قلم محمود هدایت و با همین نام به چاپ رسیده است (تهران، ۱۳۳۸ ش).

منابع: ادبیات نمایشی در ایران، ۱/ ۳۱۷ - ۳۳۶؛ از صبا تا نیما، ۱/

۳۳۷ - ۳۴۱، ۴۰۲؛ خسیس، ترجمه جمال‌زاده، مقدمه؛ سرگذشت

حاجی‌بابای اصفهانی، چاپ مدرس صادقی، مقدمه؛ فهرست

کتابهای چاپی فارسی، ۴/ ۴۶۹۶؛ کارنامه فرهنگی فردگی در ایران.

GÜDSİ

İstanbul'da basıldı. Hacca giden yazar ise dönemedi, elli iki yaşında orada ölüp Mekke ve Medine arasındaki Vâdî-i Fâtîma'ya gömüldü. Fuat Köprülü onu Kafkas Türkleri arasında eski İslâm kültürü ile yeni Avrupa medeniyet telâkkilerinin birleşmesinden ortaya çıkan şair-yazar tipinin en önemlilerinden biri sayar, aynı zamanda Türk ve İran edebiyatlarını çok iyi bilen, genç yaşından beri şiirle uğraşan, coşkun bir ilhama sahip olmamakla beraber klasik nazım kurallarına uygun, düzgün ve temiz şiirler yazdığını söyler. 19. yy. in tanınmış mersiye yazarları arasında da anılırdı. **Eserleri:** *Riyâzu'l-Kuds* (Hz. Hüseyin'in şehadetinden ve on dört masumdan bahseden Türkçe eser basılmadı), *Kanun-ı Kudsî* (Fars dili grameri Tebriz 1831), *Fars Dilinin Muhtasar Grameri* (Rusçaya çevirisiyle birlikte Tiflis 1841), *Efkârü'l-Ceberut* (İst. 1848), *Keşfü'l-Garâ'ib* (Amerika'nın keşfine dair Farsça risale basılmadı), *Aynu'l-Mizan* (Arapça mantık risalesi basılmadı), *Esrâr-ı Melekût* (Farsça kozmoğrafya kitabı Bakû 1985), *Farisî Coğrafya* (basılmadı), *Mişkâtü'l-Envâr* (Farsça manzum ahlâkî hikâyeler basılmadı), *Türkçe, Farsça, Arapçs Şiirler* (Dağınık, basılmadı), *Gülîstan-ı İrem* (Şirvan ve Dağıstan tarihi, Farsça, Rusçaya çevirisiyle Bakû 1926 ve Azerî Türkçesi 1951, tenkitli bs. 1978), *Nasihatnâme* (1836-1837'de çocuklar için yazılmış risale, Bakû 1982), *Mir'atu'l-Cemâl* (Farsça şiirler basılmadı), *Kitab-ı Askeriyye* (Türkçe manzum-mensur küçük hikâye Ebu'l-Hasan Vezîrof'un *Kavâ'id-i Dav'iyye*'si içinde s. 112-130 basıldı), *Hadis-i Kudsî* (Farsça, Tahran 1862), *Bedii Eserleri* (Bakû 1964), *Seçilmiş Eserleri* Bakû 1984, *Hind Efsanesi* (Bakû, 1957, 1972, 1991).

Kay.: *Azerbaycan Edebiyatı Tarihi*, Bakû 1960/65-85; Feyzulla Kasımzade, Abbasqulu Bakıxanov-Qüdsi, Bakû 1956 (Rusçası Bakû 1958); a.g.y., *XIX Esr Azərbaycan Edebiyyatı Tarihi*, Bakû 1975, s. 129-165; Ceyhun Bey Hacıbeyli, "Un Historien Azerbaidjanien, JA, 1925 27/149-157; Feridun Bey Köçerli, *Azerbaycan Edebiyatı Tarihi Materyalları*, 1925 1/279-301; M. H. Baharlı, *Gülîstân-ı İrem* başındaki biyografi s. IX-XV; Y. Akpınar, *Azerî Edebiyatı Araştırmaları*, s. 47-49, RTET 828-829; TDEA 1/ 7; TDTEA (Azerbaycan), 3/200-208, 385-387, THEA 1/18-22. ♣M. CUNBUR

GÜDSİ İbrahim (1815-1865): Azerbaycan şairi. Gence'de doğdu. Nizamî soyundan geldiği söylenen Şeyhzamanlı ailesindendi. Gence

medresesinde okudu. Arap, Fars dillerini ve İslâm ilimlerini öğrendi. Divan-ı Hikmet adlı ilk edebî meclislerden birinin üyesi olup bu meclisin bazı toplantıları onun evinde yapılmıştır. Şeyh İbrahim şiirlerinde Güdsi/Kudsî, Şeyh ve Naseh mahlaslarını kullandı. Gence'de vefat etti, İmamzade mezarlığına gömüldü. **Eserleri:** *Divan*, *Gence Tarihi*, *Tarih-i Müqeddes*.

Kay.: TDTEA (Azerbaycan), 3/308 ♣Yaz.Krl.

GÜFTÎ (?-1651/2): Divan şairi. Edirne'de doğdu. Asıl adı Mustafa'dır. Gençliğinde derviş oldu. Diğer Güftî'lerden Derviş Güftî sanıyla ayrıldı. Hayatını seyahatle geçirip kültürünü arttırdı. Zamanının iyi şairlerindendi. Ölüm tarihi *Sicill-i Osmanî*'de 1063/1652/3 olarak verildi.

Kay.: EM (İÜK TY 451), v. 81A; NAFE (SK Esad Ef. nu. 2549)236b; SO 4/76; TGDEİS s. 163; Teşş/G s. 200-205; TN 2/855 (3576): VF 1/778. ♣M. CUNBUR

GÜFTÎ (?-1677): Divan şairi. Edirne'de doğdu. Asıl adı Ali Güftî Efendidir. Medrese öğrenimini bitirdi. Kırkakçalık bir medreseye müderris oldu. Sonra Rumeli'de birkaç yerde, divanındaki "Selânik Seyahat-nâmesi"ne göre Selânik'te de kadılık yaptı. Hayatını değeri bilinmeden yoksulluk içinde geçirdi. Kasidelerinden Şeyhülislâm Bahâ'î'nin, Karaçelebizade Abdülaziz Efendinin lütuf ve yardımlarını gördüğü anlaşılmaktadır. Bazı devlet ileri gelenleriyle saray mensuplarına da methiye yazmasına rağmen isteklerinin karşılanmaması sebebiyle şakacı yaradılışı kalemini tezkiresinde heccavlığa döndürdü. Çünkü bu eserde kendi de dahil olmak üzere şairlerin çoğunu bazen müstehcen sayılacak kadar hicvedip şiirlerini eleştirdiği görülmektedir. **Eserleri:** *Tezkiretü's-Suarâ*, 106 şair hakkında bilgi veren manzum bir tezkiredir. Yazma nüshaları Millet K Tarih nu. 1324, İÜ TY 1533, 9619, 462/11'de kayıtlıdır. Kâşif Yılmaz'ın doktora tezinden bir kısmı *Güftî ve Teşrâfâtü's-Şu'arâsı* adıyla Atatürk Kültür Merkezi tarafından yayımlanmıştır (Ank. 2001). *Divan* yazmaları TSMK Bağdat Köşkü nu. 162 (otograf), SK Hamidiye nu. 1113, NOSK nu. 4959/33, İÜK TY 1861, 462/10'da kayıtlıdır. İçinde 1na't, 76 kaside 8 mesnevi, 28 kıt', 3 terki-i bend, 7 tahmis, 1 müseddes, 1 muhammes, 169 gazel, 2 müfred 113 rübâî, vardır. *Zafernâme* 646 beyitlik bu mesnevide Köse Ali Paşanın 1660'taki Varad fethi anlatılır.